

YAŞAMIN SAVUNUSU İÇİN: PROSFYGİKA AÇLIK GREVİ 92. GÜNÜNDE

Aristotelis Hantzis: Fikirler tahliye edilemez

*Yoldaşımız Aristotelis Hantzis'in 5 Şubat 2026'da başlattığı ve bugün 92. gününe ulaşan açlık grevi sürecinde kaleme aldığı bu metni Türkçe olarak paylaşıyoruz. 30 Nisan'da Yunanca yayımlanan metnin ardından süreçte önemli gelişmeler yaşandı: 1 Mayıs geride kaldı, Suzon Doppagne yoldaşımız Yunanistan Parlamentosu önünde açlık grevine başladığını duyurdu ve Filistin ablukasını kırmayı hedefleyen filo girişimi yeni bir evreye girdi. Bu gelişmelere rağmen metin güncelliğini tamamen koruyor. Ortak mücadele ve dayanışma çağrısının Türkçe okurla buluşmasının önemli olduğunu düşünüyoruz. – **Prosfygika Çeviri Yapısı***

5 Şubat 2026'da başlattığım açlık grevinin daha iyi anlaşılması amacıyla; açlık grevine başlarken, "Topluma, aileme, arkadaşlarıma mesaj" başlığıyla kısa ama kapsamlı olduğunu düşündüğüm bir mektup yazmıştım. Asıl konuya geçmeden önce şunu belirtmeliyim: Açlık grevinin başlangıcından bu satırların yazıldığı ana kadar, mesajımla hitap ettiğim üç kategoriden kişiler bana yaklaştı –kimi cesaretle, kimi pervasızlıkla, kimi de bana olan yakınlıklarına dayanarak; kimisi doğrudan, kimisi dolaylı yollarla– kararımdan vazgeçirmeye çalıştı.

Açlık grevine başlamadan önce zaten biliyordum ki; hem ben kişisel olarak, hem Topluluk ve özellikle diğer politik üyeler bu durumla yüzleşmek zorunda kalacaktık. Ayrıca biliyorum ki; sağlık durumum kötüleştikçe, açlık grevini bırakmam yönündeki çağrılar da artacaktı. Şu ana kadar sınırı aşmış düşmanlığa dönüşmediği için bunları yalnızca not ediyorum. Bu sınır şu anlama gelir: İşgal Edilmiş Mülteci Evleri (Prosfygika) Topluluğu'nun politik bir üyesi olarak temsil ettiğim şeye karşı düşmanca tavır sergilememek; dar ya da geniş çevrelerde yorum yapmaya, Topluluğa ya da diğer üyelerine doğrudan ya da dolaylı saldırmaya başlamamak. Bu şekilde davranan biri –içgüdülerini ya da dürtülerini kontrol edemese bile– yalnızca İşgal Edilmiş Mülteci Evleri (Prosfygika) Topluluğu'nu değil, genel olarak topluluklar, öz örgütlenme, dayanışma, toplumsal direniş dünyasına ve açlık grevi mücadele aracının kendisine karşı dolaylı biçimde baskı değirmenine su taşımış olur.

Şunu açıkça belirtmeliyim: Bana yaklaşanların hiçbirini ne bana, ne Topluluğa, ne de genel olarak harekete karşı "düşman" olarak nitelendiriyorum. Tam tersine, bunu, bana ve kişiliğime duyulan sevgiden ve yaşamım için en iyi niyetlerle yaptıklarını anlıyorum. Bu kişilerin hepsi dayanışma gösteriyor; bir kısmı bunun da ötesine geçiyor. Bununla birlikte, baskı mekanizmalarının içgüdüleri, duyguları ve dürtüleri ne denli sömürebildiğini vurgulamak istiyorum; bu, bazı durumlarda yalnızca bireyleri ya da örgütleri değil, büyük toplumsal kitleleri yönlendirmeye yetecek düzeye ulaşabiliyor.

Toplumları ve hareketleri manipüle etmek için özel savaş

Türkiye, Kuzey Kürdistan, Filistin, ABD ve başka yerlerdeki siyasi mahkumların açlık grevlerini kırmak için devlet aygıtlarının çokça kullandığı çeşitli yöntemlere genel olarak değinmeyeceğim; bunun yerine ağırlıklı olarak Kuzey İrlanda deneyimine ve Britanyalı yetkililerin "capitulation" (teslim alma) olarak adlandırdığı şeye odaklanacağım.

Geçen on yılda Kuzey İrlanda Ulusal Arşivleri'nden sızdırılan belgelerde, açlık grevlerini bastırmanın yöntemlerinden birinin, grevciyi teslim almak –yani ailelerinin ıstırabını Katolik rahiplerle işbirliği yaparak manipüle etmek ya da doğrudan kullanmak ve grevciyi açlık grevini kırmaya ikna etmek– olduğuna dair referanslar yer almaktadır. Her ne kadar "teslim alma" hedefi birkaç istisna dışında büyük başarı elde etmemiş olsa da, grevci ailelerin IRA üzerinde açlık grevlerinin durdurulması yönünde önemli bir baskı uyguladığı gerçeğini göz ardı edemeyiz. Aynı şekilde ailelerin onayıyla, komaya giren her grevci açlık grevini sona erdirdi. Burada bu kararın doğru olup olmadığını yargılamıyorum; yalnızca tarihsel gerçeği aktarıyorum.

Duygusal manipölasyon yalnızca bir taktik değil, toplumlari yönetmenin ve hareketleri bastırmanın başlıca silahlarından biridir; çünkü içgüdüleri, duygular ve dürtüleri, çoğu zaman mantıktan bağımsız işleyen ilkel bir hayatta kalma sistemi oluşturur. Açlık, susuzluk ve üreme gibi temel hayatta kalma içgüdüleri, beynin duygusal merkezi olan amigdala bölgesini –özellikle korku ve kaygı altında– ön prefrontal korteksi devre dışı bırakacak biçimde çok daha hızlı harekete geçirir.

Açlık grevinin ilk haftalarında, Leoforos Alexandras Caddesi üzerindeki imza toplama çadırındayken bir yabancı bana yaklaştı; kendini yakın bölgede çalışan, solcu görüşlü bir sağlıkçı olarak tanıttı ve sağlığımda kalıcı hasar oluşacağı, kendi kendimi mahvetmeye değmeyeceği için grevi bırakmam gerektiğini söylemeye başladı. “Buradaki herkes güzel güzel yiyor” derken bildiri dağıtan iki genç yoldaşı işaret edip onları “tok karnına bildiri dağıtan sahte dayanışmacılar” olarak suçladı. Bana yaklaşmasından onu derhal yoluna devam etmeye davet etmeme kadar geçen sürede, bir topluluğun tamamını aşağılamak ve üstelik orada bulunan genç yoldaşların duygularıyla oynamak gibi bir bayağılık içindeydi; üslubu, muhataplarına panik, korku ve şüphe aşılamaaya çalışan bir yapıdaydı. Bu somut vaka fazlasıyla cüretkâr bir örnek olsa da şunu söylemeliyim: Tüm bu süreçte bu açlık grevinin buna değip değmediğini sorgulayan pek çok kişi yaklaştı bana. Bunların bir kısmının en iyi niyetle hareket ettiğinden eminim ama niyetleri yargılamak buradaki amacım değil. Yine de kimseyi istihbarat ajanı olarak damgalamadığımı tekrarlamalıyım –bana yaklaşan onlarca yabancı arasında birinin böyle biri olma ihtimalini de dışlamıyorum. Fakat niyetten bağımsız olarak, şüphe tohumları ekme, güvensizlik yayma ve kara çalma pratiği, karşı devrim güçleri tarafından hareketleri bölmek ya da aynı örgüt içindeki veya farklı örgütler arasındaki kadroları birbirine tasfiye ettirmek amacıyla tarih boyunca kullanılmıştır. FBI, Kara Panterler Partisi’ne karşı mücadelede COINTELPRO kapsamında “Bad-Jacketing” yöntemini tam da bunun için uyguladı.

Devletler ve emperyalizm, direnişini kırmak için etkili yöntemleri yalnızca kullanmakla kalmaz; bu deneyimi birbirlerine aktarır, devreder ve geliştirir. Teknoloji, yapay zekâ ve sosyal medya çağında, iktidarın içgüdüleri, duyguları ve dürtüleri manipölasyonu, artık kitlesel, hedefli, son derece hızlı ve anlık olarak gerçekleşebilmektedir. Biraz gülünç görünebilir ama şunu deneyimledim: Kullandığım bazı sosyal medya hesaplarımda, trigliserid açısından zengin yemeklerin iştah kabartan bir biçimde servis edildiği ya da gösterişle tüketildiği videolar sık sık karşıma çıkmaya başladı. Bu videolar elbette reklam amaçlı olarak zaten internette her yerde mevcut ve benim için üretilmedi ama böyle içeriklere herhangi bir ilgi göstermemişken hesabımda belirmeleri biraz tuhaf. Bununla birlikte, salt bu spesifik deneyimi aktarmak istedim –belki de tesadüfi bir durum. Asıl önemli bulduğum başka bir şeye odaklanmak istiyorum. Sosyal medyada sayısız hesap var; troller ve botlar. Bunlar yorumlar, yanıtlar ve paylaşımlarla önemli durumları küçümsüyor, mücadeleleri değersizleştiriyor, kişiliklere suikast düzenliyor, anlaşmazlıkları körüklüyor, karakterleri, kolektifleri ya da çeşitli eğilimleri karalıyor. Bunları genellikle küçümsüyor, engelliyor ya da yanıt vermeden geçiyoruz. Ama onlar sosyal medya dünyasında varlığını sürdürüyor ve çeşitli toplumsal grupların reflekslerini, korku ve kıskançlık gibi duygularını ya da erotik arzularını harekete geçirerek kamuoyunun bilincini etkileyebiliyor. Ne yazık ki sosyal medya, kitlesel ve hedefli biçimde cinsiyetçiliği, kadın bedeninin nesneleştirilmesini, kadın düşmanlığını, tecavüz kültürünü, kıskançlığı, ulaşılmaz hayalleri, sahte gerçeklikleri ve sahte haberleri yaygınlaştırarak –yine hep içgüdüleri, duyguları ve dürtüleri kullanarak– toplumsal dokuyu ciddi biçimde parçalıyor. Bununla birlikte, bu mecraların toplumun tamamı tarafından kitlesel olarak kullanıldığı gerçeği göz önünde bulundurulduğunda, bu mecralara müdahil olmak –topluma ulaşmanın diğer biçimleriyle ve propaganda faaliyetiyle paralel yürütülerek– bir zorunluluktur.

Halihazırda, “alışılmadık eylemlerle” ilişkilendirilen klasik mahkum tipine uymayan yakın dönem örneklerinden biri olan Panos Routsis’in¹ açlık grevi sırasında maruz kaldığı karalama kampanyası

---

¹ Panos Routsis, 2023 yılında Yunanistan’da ve 57 kişinin hayatını kaybettiği Tempi tren kazasında 22 yaşındaki oğlu Denis’i kaybetmiş; adaletin sağlanması ve şeffaf bir soruşturma talebiyle açlık grevi eylemine girmiştir.

üzerinden ortak bir deneyim yaşadık. Sosyal medyada çeşitli trollerin ona nasıl çamur attığını gördük. Benzer biçimde benim durumumda da pek çok yorum gördüm: Grevi keyfi biçimde sorguluyor, insan vücudunun açlığa dayanma sınırını çoktan aştığını öne sürüyor, Bobby Sands'ı örnek gösteriyor ve genel olarak mücadeleyi küçümsemeye, değersizleştirmeye, gülünçleştirmeye çalışıyorlar. Büyük medya kuruluşları sustuğu ve konunun hak ettiği ölçüde gündeme taşınması için gerekli baskılar uygulanmadığı sürece, propaganda mekanizmaları kamuoyunu şekillendirmeye devam ediyor; öyle ki grevci sağlığının artık kritik bir eşiğe ulaştığı noktada kamuoyunda çoktan bir kanaat oluşturulmuş oluyor. Amaç hem grevci üzerinde hem de dayanışma hareketi üzerinde psikolojik baskı ve tükenme yaratmak.

Duyguları politikleştirmek

İyi niyetli olarak beni ikna etmeye çalışanlar, bunu açıkça bir duygudan hareketle yapıyor. Ya kalıcı zarar göreceğim veya hayatımı kaybedeceğim düşüncesiyle duydukları üzüntüden; ya da Topluluğumun beni kullandığı ve bırakmam için teşvik etmediği düşüncesiyle hissettikleri öfke veya tiksintiden. Duyguların bileşiminden kaygı, öfke, keder, umutsuzluk gibi karmaşık duygular doğduğunu biliyoruz. Bu duygular bir insanın davranışını etkileyebilir, onu kötü bir durumu önlemek için harekete geçirebilir ya da tam tersine yılgınlığa sürükleyebilir. Yalnızca parantez içinde değineceğim: Mücadelede en kötü şey umutsuzluktur –yani mücadelenin doğru yürütüleceğine, zafer kazanılacağına duyulan inancın yitirilmesi, umudun tükenmesi. Umut olmadan hiçbir normallik güvencesi kalmaz; işler ne kadar kötü giderse gitsin, umut olduğu sürece itici güç vardır; umudu yitirmek ataleti getirir. Daha karmaşık bir toplumsal duygu da aşağılamadır; ister Topluluğa ve taleplerine yönelik, ister kişiliğime yönelik olsun. Karmaşık duyguların en yükseği ise kuşkusuz sevgidir –ve burada biraz durmak istiyorum. Sevgi olarak yorumladığımızın her zaman olumlu bir şey olduğundan emin miyiz? Egemenlik dünyasının etkilerini taşımadığından ve onu yeniden üretmediğinden emin miyiz? Nitekim kendi kişiliklerimiz de ataerkillik, devlet, kapitalizm ve bireyselleşme sisteminin bizi biçimlendirmesinin sonucu olarak farklı eğilimler ve bir yığın çelişki barındırmıyor mu? Sevdiği insanın seçimlerine saygı duymadan sevebilir mi biri? Sevgi adı altında işlenen suçlara götürecek bir dizi toksik duygu ve davranışa burada ayrıntılı olarak değinmeyeceğim.

Kesinlikle var olmak için bu denli faydalı olan içgüdüleri, duyguları ve dürtüleri şeytanlaştırmak amacıyla bunları söylemiyorum. Bununla birlikte, her şeyden önce toplumsal varlıklar olarak ve üstelik devrimci güçler olarak bu duyguların bizi yönlendirdiği davranışları denetlemeyi öğrenmek son derece önemlidir; özellikle de karşı devrim güçlerinin toplum kontrolü için bunları kullandığını bildiğimizde. Duygular büyük ölçüde yetiştiğimiz toplumlar, kurallar, değerler ve ideolojiler tarafından inşa edilir; bir kısmı ise dönemin iktidarları tarafından bastırılır ya da kısıtlanır. Her koşulda duygular kimliğimizi tanımlar. Kendimizi ne kadar iyi tanırsak, nasıl yaşamak istediğimizi ve hedeflerimizin ne olduğunu o kadar biliriz; bu da dürtülerimizi amaçlarımıza, siyasi kimliğimize, kolektif süreçlerimizde geliştirdiğimiz ahlaka, topluluklarımıza ve toplumlarımıza göre denetlememizi kolaylaştırır.

İktidar her zaman –ve sömürgecilik döneminde çok daha yoğun biçimde– sömürgeleştirilen ya da sömürgeleştirilmek istenen halkların imgesini kendi çıkarlarına hizmet edecek şekilde kurgulamak, kültürel kimliklerini bozmak, onlara boyun eğdirmek ve nihayetinde sömürgeleştirmek için yöntemler kullandı. Yunanistan'daki tövbe bildirgeleri, CIA tarafından finanse edilen ve sonradan siyasi mahkumlara ve savaş esirlerine uygulanan akıl hastalarına yönelik elektroşok deneyleri... Dünya genelinde toplumlar üzerinde uygulanmaya devam eden bu yöntemler, klasik işkence biçimlerinden başlayarak sosyal medyaya, uyuşturucunun yayılmasına, moda, müziğe ve sinemaya kadar her şey; bireylerin ve toplumların kimliklerini yitirmeleri için araç ve yöntemlere dönüşmüş ya da dönüştürülmüştür.

Sosyal bağların, dayanışma yapılarının, öz örgütlenmenin ve kolektivizasyonun inşası –bireyin ortak işlerde etkin rol almasına ve toplumların ortaklaşa tanınan maddi-manevi ihtiyaçları temelinde kendi kurumlarını oluşturmasına olanak tanıyan bu inşa– devlet ve kapitalizmden gelen yabancılaştırma saldırısına karşı toplumların gerçek öz savunmasıdır. Böylece öz bilince sahip olacak ve toplumlar olarak iktidar kültürüne yabancılaştırılmadan kendi yönümüzü belirleyebileceğiz.

İşgal Edilmiş Mülteci Evleri (Prosfygika) Topluluğu, kolektif kimliğini sürekli inşa etme yolculuğunda, kendisine kolektif kimlik & öz savunma ya da bireyselleşme ikilemi sunulduğunda, en azından gerekli asgari öz kurumlaşma düzeyine ulaştığı için bunu soğukkanlılıkla yanıtlayabildi. Samimi toplumsal ilişkiler, ahlaki kurallar, hoşgörü ve kapsayıcılık bütünü içinde, bireyin kişiliğinin kolektif toplumsal kimlik içinde güçlendiği tüm uygun süreçler toplulukta işliyor. Toplulukçu kültür, her “ben”i “biz”i savunma kararı almaya iten katalizördür. Bu koşullar altında, kolektif kimliğimizi savunmak için –Zalongo’yu² birlikte raksetsek bile– ellerimizi birleştirme kararı aldık.

İnisiyatifi refleksten, eylemi tepkiden ayıran şey

Bireysel inisiyatif, baskı altında paniğin anlık bir parıltısı ya da bir refleksi değildir. Sonuçta o kadar da bireysel değildir; onu gerçekleştiren birey üzerinde belirli koşullar altında etkili olan bir dizi durumun ve sürecin ürünüdür. Örneğin, hangi aklı başında insan, inisiyatifinin güçleneceğini ve iyi bir sonuç vermesi için gerekli tüm koşulların mevcut olduğundan emin olmadan böyle bir girişimin riskini göze alır? İnisiyatifinin güdüsü, etik çerçevesi ve sonucu nihayetinde bunlar o girişimin doğru olup olmadığını belirler.

İşçi Bayramı günü açlık grevimin 86. gününde olacağım ve bu satırlar yazılırken Attika Bölgesi, Atina Belediyesi, devlet ve hükümet ile bunlar tarafından denetlenen büyük medya kuruluşları, Topluluğun taleplerine, haklı mücadelemize ve sağlık durumuma karakteristik bir ilgisizlik sergiledi. Baskının artmasına ya da meselenin susturulmasına karşın, ilk günlerden itibaren ölüme kadar sürdürülen açlık grevi girişiminin Topluluğun diğer üyeleri tarafından da güçlendirileceğini açıklamıştık. 1 Mayıs’ta, iki açlık grevcisi el ele vererek öne çıkacak ve August Spies’in şu sözlerini yüksek sesle haykıracağız: *“Bir gün gelecek, bizim sessizliğimiz bugün boğduğunuz seslerden daha güçlü olacaktır.”*

Kararımdan vazgeçirmek isteyenlere borçlu olduğum yanıt

İster Topluluğum, ister arkadaşlarım ve yoldaşlarım, ister ailem, ister dayanışmacılar olun; beni nasıl ikna edebilirsiniz? Bu karar, bilinçli olarak amaçlara, araçlara ve risklere odaklanmış, bedeli ve kazanımı tartmış, kolektif kimliğimize hem şimdiki koşullar içinde, hem evrimsel dinamik olarak, hem de bireyselleşme dünyasına karşı bir önerme olarak derin bir inançla bağlı, anarşist olarak toplumsal hareketlere adanmış bir insanın kararından ibaret değil ki. Tümüyle ve bırakmak istediği iz itibarıyla toplulukçu yaşam biçiminin kolektif kimliğini barındıran bir inisiyatif, bireyin kaçışına dayanan bireyselleşmiş bir çözümle nasıl çöktürülebilir?

Bunu şundan daha açık ifade edemem: Açlık grevi kararının alındığı koşullar şunlardır; yaklaşan ölümler, toplama kampları, sınır dışı etmeler, hukuki kovuşturmalar, savunmasız toplumsal grupların, çocukların ve ailelerin kökünden sökülüp atılması. Bunların hepsi Prosfygika’nın “yeniden düzenlenmesi” adı altında baskı ve zorla boşaltılması planının doğrudan sonuçları olacak. Farklı toplumsal ve siyasi geçmişlerden gelen bu insanlar için gerçek bir Golgota yaklaşıyor; üstelik her biri bu süreci tek başına yaşayacak ve normal koşullarda birbirlerine verebilecekleri karşılıklı

² Zalongo Direnişi: 1803 yılında Osmanlı İmparatorluğu’na karşı direnişte, Ali Paşa güçleri tarafından kuşatılan Souli bölgesindeki kadın ve çocuklar, esir düşmek yerine uçurumdan atlayarak yaşamlarına son vermiştir.

desteği bile bulamayacaklar. Bu insanların büyük çoğunluğu dayanışma hareketi içinde tanınmıyor; dağıldıklarında kimse onların peşinden gitmeyecek, kimse akıbetlerini sormayacak.

“Zirveye ulaşmamış bir açlık grevini durdurmak ne anlama gelir? Zirveye ulaşmamış herhangi bir mücadeleyi durdurmak ne maliyet doğurur?” diye düşünüyörüz. Sonuçta bir mücadelenin zirvesi nedir ki; zafer ya da en azından zafer için harcanan tüm çabaların tükenmesi, ya da amaca yönelik kısmi ama tatmin edici kazanımlar değilse? Bunun sonraki açlık grevleri için ne sonuçları olur? Mücadele aracı olarak seçilen şeyi, onu seçen kişinin anlamsızlaştırdığı bilinci kolektif bilinçaltına işlerse toplum bunu nasıl karşılar? Bu tür bir emsal, baskı silah deposuna ne tür bir argüman ve metodoloji sunar? Mücadelelerimizi durdurduğumuzda, talepte bulunmadığımızda, mücadelelerimiz zirvelerine ulaşmadığında, devletin hamlelerine refleksif tepkiler vererek hareket ettiğimizde, inisiyatif almanın doğru anını tanıyamadığımızda gelecek mücadeleler ve gelecek nesiller için ne miras bırakırız?

200 Kaisariani³ savaşınsının düşmanın tüfeklerinin karşısında bu kararlılıkla, yumruklarını kaldırarak, onuruyla ilerlediğini nasıl hayal edebiliriz –eğer bu kolektif ruha, Haidari’deki örgütsel süreçlerine, ortak duruşlarının düşmanın zihnine sonsuza dek kazanacağı inancına sahip olmasaydılar? O fotoğraflar tam da doğru zamanda gün yüzüne çıktı: Direnenler ölüme dik ve gururla, zafer güvencesiyle yürüeyebilir; onu hiç yaşayamayacaklarını bilseler de.

Açlık grevini kendi tarafımdan bırakmak, ciddi gerekçelerin bulunmadığını gösterir ve grevin talepleri küçümsemiş olurdu; oysa halihazırda bunun bir toplumsal bütünün, bir toplumsal projenin yıkımı anlamına geldiğini zaten açıkladık. Prosfygika Topluluğu’nu küçümsemiş olurdu ve açlık grevi aracını anlamsızlaştırarak sonraki herhangi bir açlık grevi, gelecekteki mücadeleler ve nesiller için kötü bir miras bırakmış olurdu.

“Fikirler tahliye edilemez”

Ne yazık ki geçmişteki yenilgiler bizi mücadeleleri kazanmaya bakmadan yürütmeye, başlamadan teslim olmaya, talepte bulunmamaya, kan nehirleriyle kazanılmış kazanımlar yitip giderken bile en düşük maliyetle mücadele etmeye alıştırdı.

Uzun yıllardır, her işgal ve öz örgütlenme girişiminin tahliyesinin ardından “fikirler tahliye edilemez” sloganı benimsenmiştir –ve gerçekten öyledir, öyle olmalıdır ve var olmaya devam etmek istiyorsak bunu savunmayı sürdürmeliyiz. “Fikri” savunmak, ona ihanet etmemek, başını eğmemek, mücadeleye devam etmek anlamına gelir. Örneğin her mahkemede bir anarşist “fikirlerini” maliyete bakmaksızın savunduğunda, aynı zamanda maddi bir zemin inşa eder: “Fikirleri” kovuşturma mekanizmalarına karşı zırhlar, dayanışma hareketini canlandırır, “fikirleri” yayar, yeni savaşçılara ilham verir. Ambelokipi davasında⁴ yargılanan anarşist yoldaşlar Marianna Manoura ve Dimitra Zarafeta tam da böyle bir miras bıraktı; siyasi kimliklerini, anarşist şehit Kyriakos Xymiteris’in siyasi kimliğini, anarşizmi ve “fikri” savundular.

Peki onu taşıyan maddi özne olmadan, zeminde köklenmeden “fikir” var olmaya devam edebilir mi? Zemin ile “fikir” arasındaki diyalektik ilişkiyi kavırıyor muyuz? “Fikir” zemine köklenmeksizin ne kadar süre var olmaya devam edebilir? “Fikirler tahliye edilemez” dediğimizde ya da “fikirlerimizi” savunduğumuzda, açıkça kolektif kimliğimizi, inançlarımızı, ahlaki ilkelerimizi ve değerlerimizi kastediyoruz. Sonuçta tüm bunların, tezahür edecekleri maddi zemin olmaksızın bir anlamı olabilir miydi? Tarihsel olarak, sömürgeciliğin kökünden söküp attığı pek çok kabile “fikirlerini”, inançlarını ve kolektif kimliklerini de yitirdi. Benzer biçimde modern kentsel yaşam

³ 1 Mayıs 1944’te Atina’daki Kaisariani Atış Poligonu’nda 200 komünist tutsak Naziler tarafından kurşuna dizilerek katledilmiştir. Tutsaklar öncesinde ağır işkencelerle tarihe geçen Haidari Kampı’nda tutulmuştur.

⁴ Ambelokipi Davası: Anarşist Kyriakos Xymiteris şehit düştüğü Ambelokipi’deki bir patlama ardından açılan davada iki kadın anarşist hakkında tutsaklık kararı verilmiştir.

tarzı, geleneksel kırsal yaşam biçimini yerinden ederken toplulukçu kültürü de bir kolektif kimlik olarak dışladı. “Fikirler” kolektif bir ihtiyacı karşılamak üzere ortaya çıkar; bir kolektif kimlik gelişir, kültür, kurum ve uygarlık haline gelir. Köylerinden kopan iç göçmenler, kentin yeni yaşam koşullarına göre şekillenen ihtiyaçlar edindi; kimlikleri de bu yeni koşullara uyum sağladı. Kırsal yaşamda kolektif emek maddi bir gerekliliktir, dayanışma zorlu koşulların dayatmasıdır, toplumsallık ise mekânın kendisinden doğar. Oysa kentsel yaşam biçimi tam tersine bireyciliği, yalnızlaşmayı ve yabancılaşmayı besleyecek biçimde kurgulanmıştır.

“Fikirlerini”, kimliklerini, inançlarını ve değerlerini mahkeme salonlarında savunan savaşçılar, mücadeleci yolculuklarını hem duvarlar içinde hem de dışarıda sürdürdüler.

Prosfigika örneğinde “Topluluk” fikri, bazı işgalcilerin zihninde toplulukçuluk var olsa da, baştan bir tasarım olarak hayata geçirilmedi. Topluluğu yaratan şey bir ideoloji değil; belirli koşullar içinde mekânın kendisi, maddi ihtiyaçlar ve manevi ihtiyaçlardı. Bu ihtiyaçlar üzerinden alt yapılar, örgütsel işleyiş, karar alma mekanizmaları ve ilkeler çerçevesi oluştu. Tüm bunlar durağan değil, mekân, ihtiyaçlar, kolektif kimlik, öz kurumlaşma, eleştiriyle yenilenmeyle birbirini sürekli besleyen canlı bir ilişki içinde gelişiyor.

Zeminin yitirildiği, en savunmasız üyelerini kolektif olarak savunamadığı, üyelerinin fiziksel olarak uzaklaştırıldığı ve sürüldüğü, kopuşun ve dağılmanın yaşandığı bir durumda “Topluluk” fikri var olmayı sürdürebilir miydi? “Fikrin” maddi gerçekleşmesinin tam olarak çözüldüğü noktada “fikir” nasıl var olmaya devam edebilir ki?

Aşırı bir pozitivist, “önemli olan deneyin başarılı olmasıdır, dolayısıyla teori uygulanabilir” diyebilir. Ama kendimizi kobay olarak görmemenin yanı sıra, topluluklarda özne-nesne ilişkileri değil, insani ilişkiler gelişir.

İktidara ne kadar zemin bırakırsak, kazanımlardan ne kadar taviz verirsek, ne kadar direnmezsek nihayetinde “fikirlerimizi” ya yitiririz ya da yeni koşullara uyarlarız. Fiziksel yenilgiyi ideolojik yenilginin izlediğine dair pek çok tarihsel örnek var; geçmişteki hataların sonuçları bugünkü mücadelelere musallat olmaya devam ediyor.

Açlık grevi: Haklı ve somut taleplerin, adil bir mücadelenin son silahı

Açlık grevi, grevcinin sağlığını ve yaşamını tehlikeye atarak bir meselenin –yaşam ya da ölüm meselesi olan bir konunun– gündeme taşınması için verilen karara dayanan bir mücadele aracıdır. Muhatap aldığı kitlelerde –ister kamuoyu, ister etrafında birleştirmek istediği bir dayanışma hareketi olsun– mücadele aracını kötüye kullanmadığını ya da yaşamıyla akla aykırı bir şekilde şantaj yapmadığını göstermek için yalnızca genel ve belirsiz biçimde adil taleplere sahip olmak yetmez; kurumların da açıkça bir haksızlık işliyor olması gerekir.

Prosfigika’nın olası tahliyesinde bir dizi insan hakkı ile Yunan, Avrupa ve uluslararası mevzuatın çok sayıda hükmü ve maddesi ihlal edilmektedir:

a) yeterli barınma hakkının ihlali, b) konut dokunulmazlığı hakkının ihlali, c) adil yargılanma hakkının ihlali, d) eşitlik ve ayırım gözetmeme ilkesinin ihlali, e) insan onuruna ve kişisel gelişime saygı hakkının ihlali, f) aile ve çocukların korunması hakkının ihlali.

Bunların yanı sıra, Bölgenin çalışmasının önerdiği müdahaleler, Kültür Bakanlığı ve Danıştay tarafından çağdaş tarih ve kültürel miras anıtı olarak tescillenmiş binaların görünümünü değiştirmektedir.

Bu koşullar altında açlık grevi, haksızlığı önlemeye çalışan bir baskı kolu işlevi görüyor; kurumları haksızlığı ortadan kaldırma ya da insan hayatının doğrudan yitirilmesinin bedelini üstlenme

ikilemiyle doğrudan yüzleştiriyor. Elbette kurumlardan söz ederken soyut ve iktidar medeniyetinin merkezi sisteminden kopuk bir şeyden değil, devlet –kurumların en büyük atası, varlığının yapısal unsuru haksızlık olan devlet– suretinde ve benzerinde yaratılmış çok somut kuruluşlardan bahsediyoruz. Kesin olan tek şey şu: Devlet, hiçbir taviz vermemek ve grevciyi bir teslim olma durumuna getirmek için elinden geleni ardına koymayacak. Son yıllarda Yunan devletinin açlık grevcilerini gerçekten kritik bir noktaya, sağlıkta kalıcı hasar ya da grevci ölümü tehlikesiyle yüz yüze getirdiği pek çok örnek var. Dayanışma hareketinin tepkilerine rağmen –ki bazı durumlarda bu hareket oldukça geniş tabanlıydı– grevcinin yaşamıyla risk alıyor ve oynuyor. Devlet nettir: geri adım atmaz, “şantajlara” boyun eğmez, gerekli kurumsal prosedürleri atlamaz, kurumları ortadan kaldırmaz, sorumluluğu grevcinin kendisine yükler, grevciyi grevi bırakmaya çağırır ve gerisini doktorların ve hastane personelinin yetkisine bırakır.

Bedel meselesi, devletin bir açlık grevcisinin ölümüyle tetiklenebilecek gerilimi ve istikrarsızlığı yönetip yönetemeyeceği sorusuyla bağlantılıdır; özellikle grevin talepleri insan hakları uluslararası sözleşmelerine dayandığında. Devlet kurumlarının olası bir geri adımında belirleyici rol, toplumun kayda değer bir kesiminin yaklaşmakta olan bir ölümün hissizliği karşısında duyarlılaşmasına bağlı olacak.

Bu açlık grevi söz konusu olduğunda, ılımlı muhafazakar kesim de dahil olmak üzere kolektif bilinci duyarlılaştırabilecek tüm etkenler mevcut olmasına karşın ve grevin iki ayı aşkın bir süredir devam etmesine rağmen konu henüz kamuoyunun gündemine yeterince giremedi.

Başlangıcından bu yana açlık grevi geniş bir dayanışmacı kesimce desteklendi. Şimdiye dek başlıca propaganda araçları tüketildi: İddia alanının her kesiminden binlerce dayanışmacının katıldığı 3 yürüyüş; bölge ve belediye meclislerine, parlamento siyasi liderler toplantısının yapıldığı sırada parlamento avlusunda eylemli müdahaleler; bir gazeteci ve siyasi partilerin meclise soru önergeleri; çevrimiçi haber siteleri ve gazetelerde röportajlar; Yunan büyükelçiliklerine yönelik eylemler & yurt dışında dayanışma eylemleri; geniş kitlelerce tanınan sanatçıların Prosfygika mahallesini ziyaretleri ve bildirgeleri; Zapatistalardan Rojava’ya, ABD’den Singapur’a uzanan uluslararası dayanışma açıklamaları; konserlerde ve tiyatro gösterilerinde eylemler. Topluluğun taleplerini desteklemek amacıyla binlerce imza toplandı; destek kampanyası Syntagma Meydanı’nda ve Leoforos Alexandras’ta günlük olarak sürdürülüyor.

Ülke genelinde muhalif hareket, yazılar, pankartlar ve dayanışma eylemleriyle sürekli bir varlık sergilerken, Atina’da pek çok muhalif hareketin meclis toplantısı Prosfygika’nın Sosyal Merkezi’ne taşındı. Eş zamanlı olarak Prosfygika’da çok sayıda etkinlik düzenleniyor; hemen hemen her gün kültürel ve siyasi etkinlikler gerçekleşiyor.

Türkiye’den 11 siyasi mahkumun açlık grevleri dışında Yunanistan’da 80 günü aşan tek açlık grevi bu. Genellikle uzun süreli açlık grevinin 50. gününe yaklaşınca –pek çok durumda çok daha erken– grevcinin sağlığı belirgin biçimde sarsılır; bu da durum netleştikçe, baskı eylemleri ve dayanışma eylemlerinin sıklığında, katılımında, yaratıcılığında ve yoğunluğunda belirleyici bir etken haline gelir.

Bu açlık grevinin stratejisi, dayanışma hareketi içinde ve kamuoyunda grevin taleplerinin iletilmesi için zaman kazanmak amacıyla elektrolit takviyesiyle süreci uzatmaya ağırlık veriyor. Paralel olarak, sorumlu kurumlar üzerinde gerekli baskıların uygulanması için tırmanmaya olanak tanıyacak bir zaman dilimi hedefleniyor ancak bu sürenin kesin olmadığını ya da grevcinin sağlığının günden güne sarsılmayacağına dair herhangi bir güvence bulunmadığını belirtmeliyim. Açlık grevcisi geçen her gün yaşamını riske atıyor.

Kendi durumumda, son ölçümlere göre 20 kilodan fazla –yani başlangıç vücut ağırlığımdan yüzde 30’u– kaybettim. Kas erimesi, sık baş dönmeleri ve alt ekstremitelerde sürekli uyuşma yaşıyorum.

Kan tahlillerim, açlığa bağlı doğrudan belirtiler gösteriyor ve ani kriz riski taşımaya devam ediyor. Ayrıca ayağa kalktığımda ortostatik hipotansiyon ve taşikardi görülüyor; uyku bozuklukları da her gün sürüyor. Günlük belirtilerin ötesinde yaşadığım ciddi krizler ise şunlar: bayılma atağı, ağır hipoglisemik atak ve elektrolit dengesizliğine bağlı tehlikeli aritmiler.

Doktorlara göre tüm bunlar, şu an işlevselliğimi yitirmemiş olsam da, ani komplikasyonlar için risk taşıyor. Bu açlık grevi yöntemi Yunanistan'ın büyük çoğunluğu için ne denli yeni ve bilinmezse benim için de o denli yeni ve bilinmez; dolayısıyla aktarabildiğim tek şey kişisel deneyimim ve tarihsel örnekler.

Özellikle Türkiye'deki devrimcilerin kolektif deneyimine göre, bu stratejiyle, hiçbir takviye alınmadan sürdürülen açlık grevlerine kıyasla çok daha uzun süre hayatta kalınabiliyor. Pek çok durumda bu stratejiyi izleyen grevcilerde yaşamsal organlarda kalıcı hasar oluşuyor; bir kısmı komaya giriyor, felç geçiriyor (Wernicke-Korsakoff sendromu) ya da uzun soluklu bir açlık maratonunun ardından hayatını kaybediyor. Bu vakalarda ne belirli bir sınır ne de net bir süre aralığı vardır. Önceki sağlık durumu ve tıbbi geçmiş, başlangıç vücut ağırlığı, kişinin vücut yapısı, bedensel gücünü ne ölçüde koruyabildiği ve dengeli su ile elektrolit alımı; ayrıca olası enfeksiyonlar, virüsler, aritmiler gibi öngörülemeyen pek çok etken, grevcinin sağlığını aniden çökertebilir.

Bu tür bir açlık grevi yapan grupla ilk temasım, 2020 yılında Grup Yorum müzik grubunun üyelerinin "terörle" suçlanarak toplu tutuklanmalarına, kültür merkezlerine yönelik saldırılara ve konserlerinin yasaklanmasına karşı çıkmak ve adil yargılama talep etmek için açlık grevine başlamasıyla oldu. İlk hayatını kaybeden, tahliyesinin ardından da açlık grevini sürdüren Helin Bölek'ti; 3 Nisan 2020'de hayatını kaybetti. Onun hikâyesi beni sarstı ve derin bir iz bıraktı; bunun yalnızca benim için geçerli olmadığından eminim. O günleri hatırlıyorum; bir yoldaşla konuşurken bana Helin Bölek'i Kafkasya'da bir kayaya zincirlenmiş ve 288 gün boyunca bir kartalın bağırsaklarını yediği şekilde hayal ettiğini söyledi. Helin Bölek'in alevi sönmedi; yeryüzünün her köşesinde, haksızlığa karşı her mücadelede insanlığı aydınlatmayı sürdürüyor.

Onun onuruna, Grup Yorum'un tüm şehitlerinin, 1944 Emek Bayramı Kaisariani'nin 200'ünün, 9 Mayıs 1936'da düşen Tasos Tosis'in ve Mayıs 1936 Selanik ayaklanmasının tüm şehitlerinin⁵, 1886 Şikago'nun anarşist şehitlerinin ve evrensel özgürlük uğruna hayatını kaybeden herkesin anısına, Aiskhylos'un *Zincire Vurulmuş Prometheus* tragedyasından şu dizeleri ithaf etmek istiyorum:

*"Biliyordum zaten bu haberleri,
bana getirenin kim olduğunu da;
ve onur sayarım, düşmanlarımın
bana bir düşman gibi eziyet etmesini.*

*Haydi! Üzerime insin ateşin
çift ağızlı alevi;
ve gök sarsılsın
gök gürültüleriyle,
yaban rüzgârların çarpıntısıyla.*

*Onların hücumu
yerin köklerini sarsın,*

---

⁵ Selanik bütün işçilerinin 1936 yılında başlattığı genel grev ülke tarihindeki büyük işçi hareketlerinden biridir. Grevin bastırıldığı kanlı saldırılarla aynı zamanda diktatörlük döneminin yolu açılmıştır.

*ve denizin dalgaları uğultusuyla
kapatsın yıldızların gökyüzü yollarını.*

*Ve savursun bedenimi
kara Tartaros'a,
amansız bir zorunluluğun
girdabına!*

*Ne yaparsa yapsın,
beni öldüremeyecek!"*

*"Ey saygıdeğer annem ve ey ether,
ey her şeyi kuşatan ışık,
görüyor musun
nasıl haksızlığa uğrayarak acı çektiğimi"*

Güncel durum ve beliren fırsatlar

Sistem krizi derinleştikçe ve bunun yerel düzeydeki somut yansımalarıyla birlikte, bu açlık grevinin yalnızca taleplerle sınırlı olmadığını; aynı zamanda hem kritik bir önem taşıdığını hem de yeni fırsatlar barındıran bir konjonktürde yürütüldüğünü giderek daha iyi anlıyorum.

İşgal Edilmiş Mülteci Evleri (Prosfygika) Topluluğu'nun aşağıdan yukarıya bir toplumsal öz-yönetim modeli olarak öne çıkarılması, bu mücadelenin ve onu destekleyip sürdürme çabasının temel bir parçası olmalıdır.

Büyüklik kompleksine kapıldığımı düşünmeyin: Düşmanın her saldırısının karşı atağa dönüştürülmesi gerektiğine inanıyorum. Ayrıca İşgal Edilmiş Mülteci Evleri (Prosfygika) Topluluğu'nu diğer toplumsal öz-örgütlenme ve dayanışma yapılarından, özgür mücadele alanlarından, işgallerden, icra satışlarına karşı mücadelelerden, taban örgütlenmesi olan sendikalardan, toplumsal tabanın aracısız ve vesayetsiz mücadelelerinden ayırmıyorum. Çok daha önemlisi, tüm bunları "doğal toplum" çağından DNA'mıza işlenmiş olan ve her toplumsal temasımızda, her dayanışma ve karşılıklı yardım içgüdüsünde, her "BEN" in "BİZ" i savunduğu eylemde kendini gösteren toplulukçu kültürden koparmıyorum. Bu kültür, bu örgütsel yapılar bizim komünlerimizdir; sahip olduğumuz araçlarla ve bulunduğumuz noktadan dünyaya sunacağımız öneridir. Hedefimiz onların organik bağlantısı, koordinasyonu, ortak stratejisi ve yayılması olmalıdır.

Bunu, Mayıs 1936'da Zaragoza Kongresi'nde CNT'nin özgürlükçü komünizm anlayışının temelini oluşturan broşürün yazarı Isaac Puente'nin sözleriyle ifade etmek gerekirse: "Yeni toplum eskinin kabağundan çıkar. Gelecekteki toplumun unsurları halihazırda mevcut düzenin içinde yer alır. Bunlar sendikalar ve özgür komünlerdir –eski, köklü ve dinamik halk kurumları; kentsel ve kırsal alanlardaki tüm şehir ve köyleri kendiliğinden örgütleyen ve kapsayan yapılardır."

Herhangi bir alternatif modele olan tüm inancını yitirmiş toplumlarımıza, eğer toplumsal öz yönetim değilse ne önerebiliriz? Geçmişin deneyimini eleştirel biçimde değerlendirmezsek, Yunan toplumu yeniden meydanlara ve sokaklara kitlesel olarak çıktığında ne önerebiliriz? Tempi hareketi⁶ şunu gösterdi: Bir "ŞEHİTLER" ailesi derneğinin örgütlenmesi ve merkezi sloganın "ADALET" olması toplumsal güçleri ve dinamikleri harekete geçirip birleştirmeye yetti. Nihayetinde direnen ve dönüşümü getirecek toplumsal dinamik nerededir; eğer bunu, soğuk savaş

---

⁶ Tempi hareketi, 2023 meydana gelen büyük tren kazasında açığa çıkan devletin ihmaller dizisine karşı, özellikle üst düzey sorumluların yargılanmasını isteyen çeşitli kesimlerin bulunduğu büyük bir adalet hareketidir.

sonrası dönemin, özellikle 21. yüzyılın şafağında filizlenen mücadelelerinde göremiyorsak? Halkların kendi topraklarını sermayenin yağmasına karşı mücadelelerinde, meydanlarda, parklarda, doğayı koruma mücadelelerinde, işgal girişimlerinde ve Seattle, Cenova, Selanik'te yoğrulan, indymedia'da, savaş karşıtı mitinglerde, antifaşist mücadelelerde, sosyal adalet mücadelelerinde yeşeren enternasyonalist çabalarda toplumsal dinamiği tanıyabilir miyiz? Ve sonuçta, tüm bu birikimi devrimci bir öneriye dönüştürebilmek için, içe kapanma, mücadelelerin birbirinden kopukluğu, elitizm, iradeye aşırı bel bağlama ve hegemonizm gibi sorunlara özeleştirel bir şekilde yaklaşmazsak bu nasıl mümkün olabilir?

Avrupa Birliği savunma özerkliği hasretiyle bir topluluk-devlet olarak bütünleşirken, NATO 2020'den itibaren Rusya ve Çin tehdidine karşı on yıllık bir savaş hazırlığı koşusu planladı. Rusya'ya kanalize edilen eski savaş teknolojisinin yerini yeni silahların aldığı, askerlik modelinin yeniden yapılandığı, Yunan toplumunun hızla militarize edildiği, Yunan devletinin giderek daha aktif biçimde emperyalistlerin çatışmalarına katıldığı, Yunan ordusu subaylarının çatışma bölgelerinde eğitildiği ve "ASPIDES" operasyonunun⁷ koordine edildiği istikrarsız jeopolitik ortamda, doğrudan askeri müdahalenin uzak bir tehdit olmadığı görülüyor.

Yunan devleti, ülkeyi Avrupa'ya kontrollü işgücü akışı sağlayan bir tür toplama kampları ağına, deniz ve kara sınırlarında göçmen mezarlıklarına, kırsal alanları tahrip etme pahasına Avrupa'ya ucuz enerji sunan büyük bir askeri üs ve enerji merkezine dönüştürdü. Aynı zamanda ülke, iki rakip ekonomik koridorun (Tek Kuşak, Tek Yol Girişimi ile IMEEC) kesişim noktasında yer alıyor ve giderek turizm endüstrisine bağımlı hale getiriliyor. KAP'ın (Ortak Tarım Politikası - CAP) küçük ve orta ölçekli üreticilere verdiği zarar, ilaç sanayisine artan bağımlılık, tek ürün tarımı ve sözde yeşil dönüşümle birlikte oluşan tahribatın ardından, geriye kalan ekonomik alanlar da Mercosur ülkeleriyle yapılan anlaşmalarla tasfiye edilmeye çalışılıyor.

Çatışmalar nedeniyle derinleşen ekonomik krizle birlikte IMF, Batı Balkan ülkelerine ve Yunanistan'a müdahale etmeye başladı; ülke tam anlamıyla neo-liberal modele geçiş sürecindeyken Floridis ceza yasası ve 8 yeni cezaevi toplumu yeni distopyaya boyun eğdirmeye hazırlanıyor.

Bu tablo içinde, hükümeti ağırlıkla etkileyen bir dizi skandal ve iddia da göz önünde bulundurulduğunda, ülke seçime gidiyor. Güç dengelerinin ve olası koalisyon kombinasyonlarının şimdiye kadarki görünümü, bir sonraki dönemin, hiçbir burjuva-parlamenter partinin klasik istikrar yanılısamasını bile sunamayacağı hükümet istikrarsızlığı dönemi olma ihtimalinin yüksek olduğunu gösteriyor. Kesin olan şu: Siyasi sistemin tamamının önerebileceği tek şey yoksulluk, skandal, yolsuzluk, baskı, insan yaşamının değersizleştirilmesi ve emperyalist savaş makinasına daha derin katılımdır.

Görünen o ki Yunan toplumu önümüzdeki dönemde bir kez daha güçlü bir sarsıntı yaşayacak. Öte yandan, kendilerini "sistem karşıtı" gibi gösteren gerici güçler, aslında örgütlenip büyümek istediklerini daha önceki dönemde zaten açıkça göstermişti.

Mitsotakis hükümetinin, yaklaşan seçim sürecinde istikrar ve düzenli bir gidişat sağlamaya çalıştığı anlaşılrsa da, bu kadar akışkan ve çok katmanlı bir derin kriz ortamında, en yoksul toplumsal kesimlere ve muhalif harekete yönelik kapsamlı saldırıların gündeme gelmesi olasıdır. Merkezde yaşanan seçmen kaybıyla birlikte, artan baskı politikaları Yeni Demokrasi hükümeti için aşırı sağ ve muhafazakâr seçmen tabanını çekip konsolide etmede bir araç hâline gelmektedir.

Direniş hareketi güçlerinin görevi, siyasi kimliğimizi ve önerimizi savunmak, topluluğun özünde yer alan toplumsal yapıyı korumak, varoluşsal baskı koşullarına direnmek ve toplumsal dokunun aktif bir parçası olmaktır.

---

⁷ ASPIDES, AB'nin Husilere karşı Kızıldeniz'de AB gemilerini korumak ve ticari trafiği güvence altına almak iddiasıyla yürüttüğü operasyon.

Burjuva partileri seçim yarışına hazırlanırken, biz de yollarda, direniş içinde ve mücadele süreçleriyle birlikte şekillenmeliyiz. İradeye dayalı yönetim anlayışına karşı, toplumsal öz yönetim üzerine kurulu bir alternatifin mümkün olduğunu birlikte ortaya koymalıyız. Prosfygika mücadelesi ve açlık grevi, bu dönemde farklı mücadelelerin ve direniş hatlarının kesişebileceği bir zemin oluşturabilir. Öz örgütlü girişimlerin bir araya gelerek daha koordineli bir şekilde hareket etmesine de imkan sağlayabilir.

Toplumsal reflekslere, dayanışma hareketine ve mücadelenin haklılığına derin bir inançla kazanabiliriz ve gelecek mücadelelerin cephaneliğine bir miras bırakabiliriz.

Açlık grevcisinin ölümünün getireceği bedel karşısında devleti geri adım atmaya zorlayacak olan, her şeyden önce örgütlü güçler ve dayanışma hareketidir. Eğer Erdoğan tipi bir rejime özgü yeni bir aşamaya geçilmişse, bu durumda devlet; mahallenin “yeniden düzenlenmesi” ve İşgal Edilmiş Mülteci Evleri (Prosfygika) Topluluğu’na yönelik saldırılar üzerinden kamuoyunu yeni bir distopyaya, yani direnenlerin neyle karşılaşacağına hazırlamaktadır. Aynı zamanda, bir açlık grevcisinin ölümünün tetikleyeceği her türlü öfke dalgasını da aşırı baskıyla karşılamaya hazır durumdadır.

Böyle bir durumda, geride kalanların omuzlarında taşıyacağı tabutların ilki ben olacağım. Yaşamımı, toplumsal mücadeleye adanmış ve buna inançla bağlı bir insan olarak sahip olduğum olanakları küçümsemeden; Prosfygika’nın çocuklarından, Topluluğun daha genç üyelerinden daha fazla yaşamış, herhangi bir yükümlülüğü olmayan, kendi ülkesinde bir erkek ve batılı olmanın tüm ayrıcalıklarına sahip biri olarak, sırada ilk olmayı tercih ediyorum. Ama bundan da öte, her amacımın, her hayalimin ve yaşamak isteyeceğim her anın, bağlı olduğum kolektif yapıların mücadeleleri içinde süreceğine dair bir kesinliğe sahibim: İşgal Edilmiş Mülteci Evleri (Prosfygika) Topluluğu ve Konfederal Birlik Platformu. Nihayetinde bunların hepsi devletten, kapitalizmden ve ataerkillikten özgürleşmiş her komünde, her yapıda, her özgürleştirilmiş alanda yaşamaya devam edecek. Eğer ilk ölen ben olacaksam, bunu şimdiden ve cüretle söyleyebilirim:

Özgürlüğün gübresi ilk ölenlerdir!

► Dayanışma dünyasına, yollarda birlikte yürüdüğümüz herkese yoldaşça bir çağrı:

İşgal Edilmiş Mülteci Evleri (Prosfygika) Topluluğu ile dayanışma eylemlerinin yükseltilmesi

İşgal Edilmiş Mülteci Evleri (Prosfygika) Topluluğu ve açlık greviyle dayanışma süreçlerinin ve inisiyatiflerinin güçlendirilmesi

Syntagma’da ve Alexandras Caddesi üzerinde her gün kurulan imza toplama noktalarının desteklenmesi

► **Devletin tutsak ettiği anarşist yoldaşlar Marianna Manoura ve Dimitra Zarafeta’ya güç ve dayanışma**

► **Koukaki İşgal Topluluğu’na güç ve dayanışma**

İşgalcilerin hapsedilmesi düşünülemez.

► **Kyriakos C gemisine ve Filistin ablukasını kırmak için özgür insanların yolunu açan Global Sumud Filosu’nun tüm gemilerine iyi ve başarılı bir yolculuk diliyorum**

Pusulalarımız bize direnişin yolunu gösteriyor.

► **Devlet baskısı sonucu hayatını kaybeden Vasileios Maggos için adalet mücadelesine zafer**

► Her zaman birleştirici olan anarşist yoldaş Kyriakos Xymitiris ölümsüzdür, her mücadelede aramızdadır

Bu açlık grevinin talepleri şunlardır:

1. Attika bölgesi tarafından sözleşmenin derhal iptal edilmesi.
2. Mülteci Konutları'ndaki (Prosfygika) tüm sakinlerin, halihazırda ikamet ettikleri ve sosyal, kültürel, organik bağlarla bağlı oldukları ev, yer ve bölgede kalmaya devam etmesi.
3. "Katoikoi Kai Filoi Prosfygikon L. Alexandras A.M.K.E." (Alexandras Caddesi Prosfygika Sakinleri ve Dostları) ünvanlı kentsel kâr amacı gütmeyen şirket tarafından, kendi finansmanı ile Mülteci Konutları'nın yenilenmesine yönelik somut güvencelerin verilmesi! – Mülteci Konutları'nın "yeniden düzenlenmesine" tek bir kamu kuruşu harcanmasın!

Ya kazanacağız ya kazanacağız

Aristotelis Hantzis

Leoforos Alexandras Prosfygika İşgal Topluluğu'nun sakini ve üyesi

5/2/26'dan itibaren açlık grevcisi

30/4/26